

tegenwoordigheid, haar zitten alleen maar daar in dien groenen stoel, hem zijn moed teruggaf. Zij wist niet dat hij nog maar juist een klein grijs mannetje in een grauwe eenzaamheid geweest was, moe en bevreemd en oud.

„Hoor de wind eens,” zei de heer van Dijk—Willers, „dat kan storm worden vannacht.”

Zijn vrouw knikte. Toen zei ze: „Er is van middag een post gekomen.” Haar stem beefde iets. Maar de heer van Dijk—Willers hoorde het niet. Hij zette zijn kopje thee neer en liep naar den schoorsteenmantel waar altijd de post door de meid werd neergelegd.

Hij zag 't: een brief uit Afrika van Gerrit.

„Zoo,” zei hij, „meneer verwaardigt zich nog eens te schrijven. Wel, wel. Een heele eer voor ons.”

Maar gretig greep hij den brief en brak hem open. De brief was kort, Gerrit kwam naar Holland, voor zaken. Over een week of acht zou hij er zijn.

Mevrouw van Dijk—Willers voelde een opgewondenheid over zich komen, maar uitte zich niet vanwege haar man.

„Welke kamer zullen wij hem geven?” vroeg ze.

„Och mensch,” zei 't mannetje, „dat kunnen we over een paar weken wel bepraten.”

Hij frommelde den brief in zijn handen. Maar hij was blij. Dit huis stond altijd voor Gerrit open natuurlijk.

Hij herinnerde zich ineens Gerrit hoe hij vroeger van school kwam en zijn pet in de gang ophing en de kamer binnen kwam, Gerrit met zijn eigen gebaren en manieren. Hoe 't later niet wilde met Gerrit op school en hoe Gerrit's onderwijzer eens met burgemeester was komen praten. Gerrit was toen in de kamer geroepen boven, en hij had daar zoo slank gestaan, zoo jong en uitdagend. „Ik kan geen talen leeren,” had hij gezegd, „maar ik kan andere dingen leeren. En later ga ik naar Indië of zoo.”

Gerrit had, toen hij dat zei, voor 't raam gestaan en gekeken naar den bloeienden kerseboom in den tuin.

Maar hij, meneer van Dijk—Willers, was kwaad geworden. En moeilijke jaren werden 't toen, met Gerrit die niet wou, en die op zijn achttiende jaar besloot niet te gaan studeeren.

„Ik heb 't geld er voor liggen,” had de vader gezegd, „menige andere jonge kerel snakt naar zoo'n kans als ik je geef.”

„Ik verdom 't,” zei Gerrit.

Op zijn een-en-twintigste jaar was hij naar Afrika gegaan, in dienst van een firma. De tijden waren toen nog zoo slecht niet als nu, en hoewel Gerrit niet had willen werken op school, zat er toch een pientere kop op, en de firma scheen dat te hebben ontdekt.

Nu kwam Gerrit thuis voor zaken. Hoe oud was Gerrit nu? Al vijf-entertig. Een man.